

Arrest

nr. 324 628 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Iran, een etnische Azeri, sjiïet van geboorte maar bekeerd tot het christendom. Op 4 Azar 1397 (25 november 2018) regelden uw vrienden van de fotografieclub een verjaardagsfeestje voor u. Uw vriendin G. (...), die u reeds een jaar kende en met wie u vaak discussies over religie had, gaf u een cadeautje. Thuisgekomen pakte u het uit en bleek het een bijbel te zijn. U was geschokt en angstig en belde G. (...) op. U vroeg haar welk boek zij u gegeven had. Zij zei u om het tenminste toch een keer te lezen. Met tegenzin en zonder interesse begon u te lezen. Na een tijdje kreeg u interesse om verder te lezen. U las de bijbel bijna helemaal uit. De volgende week kwam de club weer bijeen in een café. U nam de bijbel mee met de bedoeling die terug te geven omdat u schrik had en vroeg u G. (...) opnieuw welk boek zij aan u gegeven had. Daar begon zij het goede nieuws te geven aan u en over het christendom en Jezus te vertellen. G. (...) zei dat jullie de volgende dag naar een plaats zouden

gaan waar ze meer kon uitleggen aan u. U ging voor de eerste keer naar een huiskerk in de voorstad Gheydariyeh nabij Teheran op 10 Azar 1397 (1 december 2018). U observeerde de andere deelnemers. Na afloop kwam de pastoor F. (...) met u praten om te weten wie u was. Vanaf dat moment was het samenzijn en het bezoeken van de huiskerk belangrijk voor u. Dit ging zo verder tot 21 Tir 1398 (12 juli 2019), uw laatste bezoek aan de huiskerk. Sepah (korps van revolutiewachters) viel binnen. U kon ontsnappen. U ging naar het district Gilvan en verbleef daar een tijdje. Na twee weken ging u terug naar het huis van uw vader in Shahr Qods. Eén of twee nachten later op 10 Mordad 1398 (1 augustus 2019) werd u gearresteerd. Na 40 dagen werd u op een zaterdag vrijgelaten. U verliet Iran op maandagnacht 18 Shahrivar 1398 (9 september 2019) en op dinsdag was u in Turkije. Na uw vertrek kwamen Ettela'at (ministerie van informatie) en Sepah vaak naar uw ouders en werden er vanuit de autoriteiten twee brieven naar u verstuurd. U verbleef 7 of 8 maanden bij uw broer in Istanbul en 22 maanden in Bosnië-Herzegovina. Op 21 april 2022 bereikte u België, waar u de dag nadien een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Binnen de week na uw aankomst ging u voor het eerst naar de kerk in België. Sindsdien gaat u wekelijks naar de Iraanse Kerk van Brussel en liet u zich dopen. Daarnaast bent u sympathisant van de Iraanse monarchisten en neemt u regelmatig deel aan allerlei manifestaties tegen het Iraanse regime. Bij terugkeer vreest u door de Iraanse autoriteiten gevangengenomen of geëxecuteerd te worden vanwege uw bekering.

U legde de volgende documenten neer: een gedeeltelijke kopie van uw paspoort; 3 sms-berichten/notificaties van het gerechtelijk online portaal Adliran uit juli 2020 waaruit blijkt dat er documenten voor u klaarstaan; 2 convocatiebrieven d.d. 18/9/1398 (9 december 2019) en 17/10/1398 (7 januari 2020) die u een datum en uur geven om u aan te melden in het Shahid Moghaddam Complex; een certificaat van een technische cursus in Iran; een overzicht van gewerkte uren d.d. 1/10/1397 (14 december 2018); een doopcertificaat van de Iraanse Kerk van Brussel d.d. 28 mei 2023; een getuigenis van de pastoor van voornoemde kerk d.d. 14 januari 2024; een attest van uw psychotherapeute A. B. (...) d.d. 28 december 2023 waarin zij verklaart dat u sinds 27 mei 2022 in behandeling bent; een contract van VDAB voor een opleiding tot wegenwerker; 3 screenshots van video's van Iran International van protestacties in Brussel waarbij u in beeld kwam. Daarnaast legde u een USB-stick neer met een kopie van uw melli-kaart (identiteitskaart), een gedeeltelijke kopie van uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), een foto van een christelijke bijeenkomst in België en de documenten die u reeds eerder neerlegde. Op 23 september 2024 maakte u via uw advocaat 4 bijkomende foto's aan uw deelname aan politieke acties in België tegen het Iraanse regime over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het attest van uw psychotherapeut d.d. 28 december 2023 blijkt dat u leed aan slapeloosheid, angst, invasieve gedachten en constante onrust, wat verlicht werd door therapeutische onderhouden. Verder wees zij erop dat u er nood aan heeft om u in uw moedertaal uit te drukken.

Tijdens beide onderhouden werd er een tolk Farsi voorzien. Aan het begin van uw eerste onderhoud zei u dat u stress had, waarop de protection officer vroeg wat hij kon doen om het onderhoud comfortabel te maken, waarop u zei dat het oké was (CGVS I, p. 1). Op het einde van uw eerste onderhoud, merkte u op dat u nog steeds stress had omdat er geen dokter bij u was (CGVS I, p. 23). Gevraagd naar aanpassingen die de protection officer zou kunnen doen in uw volgende onderhoud, zei u louter dat u het gewoon was dat uw dokter niet bij u was en dat het dus oké was (CGVS I, p. 23). Aan het begin van uw tweede onderhoud verklaarde u dat u weliswaar stress had, maar nog steeds in staat was om het onderhoud te hebben. Er werd u benadrukt dat u problemen steeds moest melden (CGGS II, p. 2). Er moet opgemerkt worden dat een zekere mate van stress inherent is aan het persoonlijk onderhoud. Op geen enkel moment maakte u gewag van ongemakken en beide onderhouden verliepen zonder problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u zich in Iran tot het christendom bekeerde. Vooreerst weet u niet te overtuigen wat betreft de omstandigheden waarin u met het christendom kennismakte. Het is in de Iraanse context zeer bevreemdend dat uw vriendin G. (...) u op een publieke plaats als een café, nota bene tijdens een verjaardagsfeestje een bijbel zou overhandigen, ook al was die ingepakt als cadeau. Vervolgens strookt uw verklaring dat u geschokt en bang was om de bijbel te openen (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 8) niet met het feit dat u daarvoor heel vaak met G. (...) over religies waaronder het christendom praatte, dat G. (...) daarbij uitlegde hoe het christendom anders was dan andere religies en dat u zelf dit onderwerp aansneed (CGVS II, p. 7). Dit is overigens verder in tegenspraak met uw verklaring dat G. (...) pas na het geven van de bijbel over het christendom en Jezus begon te vertellen (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 6). Voorts is het weinig logisch dat u de bijbel een week nadat u die kreeg uit angst meenam

naar het café om die terug te geven aan G. (...). Indien u werkelijk angst had in verband met de bijbel en/of het christendom kan er immers verwacht worden dat u zich niet met een bijbel zou vertonen in een café. Dat jullie vervolgens de bijbel bespraken in het café (CGVS II, p. 11) doet verder de wenkbrauwen fronsen. Het is overigens merkwaardig dat u G. (...) na het lezen van zo goed als de volledige bijbel en te beseffen wie Jezus was (CGVS II, p. 6) nog vroeg welk boek zij u gegeven had. In dezelfde zin houdt het geen steek dat u pas in de huiskerk beseftte dat G. (...) christen was en ervoor niet (CGVS II, p. 11). Daarnaast moet er op de volgende omissie gewezen worden. In uw eerste onderhoud rept u met geen woord over een telefoontje van u naar G. (...) na het uitpakken van de bijbel bij u thuis. Dit haalt u pas aan in uw tweede onderhoud (CGVS II, p. 6). De vaststelling dat u geen consequent verhaal kan brengen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering. Voorts bent u slecht geïnformeerd over de bekering van G. (...). U weet dat G. (...) door haar vriendin G'. (...) bekeerd werd, maar hoe zij overtuigd werd weet u niet, noch wanneer zij zich bekeerde, iets waar u zelf ook niet naar vroeg (CGVS II, p. 12). Dit zijn echter zaken die logischerwijze ter sprake zouden gekomen zijn indien G. (...) u daadwerkelijk wilde bekeren. Tot slot is het allerminst geloofwaardig dat u uw grootmoeder, na haar eenmalig bezoek aan de Sarkissian kerk, zou aansporen om opnieuw te gaan en anderen mee te nemen (CGVS II, p. 17). De Sarkissian kerk is namelijk een Armeense kerk die, zoals uit de beschikbare informatie blijkt, niet evangeliseren of bekeerlingen toelaten tot hun erediensten. Zij worden actief gemonitord en gecontroleerd door de autoriteiten. Dat u zich hieromtrent niet geïnformeerd heeft en uw grootmoeder zonder meer zou aanmoedigen om – gelet op het risico voor bekeerlingen in Iran – naar een Armeense kerk te gaan die gemonitord wordt en geen buitenstaanders toelaat is dan ook totaal niet aannemelijk.

Vervolgens moet er vastgesteld worden dat u merkwaardige verklaringen aflegt over de huiskerk. Dat u een week na het krijgen van een bijbel en een dag na de introductie tot het christendom door G. (...) al naar een huiskerk ging, is wel zeer snel. Klaarblijkelijk was u er zich zelfs niet van bewust dat u naar een huiskerk ging (CGVS I, p. 16), wat een bijkomend risico vormt. Deze gang van zaken is in tegenstrijd met uw bewering voor de DVZ, waar u verklaarde (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) dat u zich bekeerde 3 maanden nadat G. (...) u sprak en pas dan wekelijks naar religieuze vieringen ging. Dat het hier om een andere kerk zou gaan is uitgesloten, aangezien u uitdrukkelijk verklaarde slechts naar één huiskerk gegaan te zijn (CGVS I, p. 16). Vervolgens houdt het geen steek dat de priester pas na afloop van de eerste dienst met u begon te praten om te weten wie u was, wat u deed en u om u de voorwaarden uit te leggen. Ook de nonchalante houding waarmee zij u aanraadtte het boek te lezen, er over na te denken en terug te komen als u zeker was, komt bevreemdend over (CGVS I, p. 22). Men zou immers verwachten dat er een grondige controle zou plaatsvinden vooraleer men een onbekende zou toelaten tot de huiskerk. Weliswaar denkt u dat G. (...) uw eerste bezoek aan de huiskerk reeds op voorhand regelde met de priester (CGVS I, p. 17), na u kwamen er nog mensen bij die het niet leuk vonden en vertrokken en gebeurde het zelden dat nieuwe mensen bleven (CGVS I, p. 20). Dat men in de huiskerk mensen toeliet die maar pas tot het christendom geïntroduceerd waren, nog niet overtuigd waren en gewoon de sfeer kwamen opsnuiven, komt allesbehalve aannemelijk over. Een dergelijke handelswijze is gezien de context waarin huiskerken opereren wel erg laks en roekeloos. Dat u in het begin van uw bezoeken aan de huiskerk reeds tweemaal beneden in het gebouw mocht bewaken (CGVS I, p. 21) getuigt verder van de onaannemelijke roekeloosheid van de organisatoren van de huiskerk. Het is voorts opmerkelijk dat de bijeenkomsten elke vrijdag in hetzelfde appartement plaatsvonden (CGVS I, p. 17, 21), aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat clandestiene christelijke ontmoetingsplaatsen vaak gewijzigd worden en leden op verschillende tijdstippen samenkomen om zoveel mogelijk de geheimhouding te garanderen (blauwe map, stuk 2). Betreffende de inrichting van de ruimte is het bizar dat men foto's van Jezus ophing en toonde dat men veel bijbels had (CGVS I, p. 21) terwijl het plan bij een inval van de autoriteiten was om alles op te ruimen en te vluchten (CGVS I, p. 19). Om de kerk verborgen te houden hadden jullie de afspraak om nieuwsgierige burens te vertellen dat jullie een verjaardagsfeest organiseerden en daarom steeds een zak mee te dragen (CGVS I, p. 22), een plan met een eerder beperkte houdbaarheidsdatum aangezien een wekelijks terugkerend verjaardagsfeest best opvallend is. Desondanks gaf de ene keer dat een kerkganger van iemand in het appartementsblok de vraag kreeg waar hij naartoe ging, geen antwoord en ging hij gewoon naar boven (CGVS I, p. 22). Op deze manier maakte deze kerkganger zich echter verdacht. Voorts blijkt dat u in een periode van meer dan een half jaar bijna wekelijks naar de huiskerk ging (CGVS I, p. 16 17), maar u zich slechts de priester F. (...), haar man J. (...) die eten en drinken bracht en 1 ander koppel kon herinneren. Uw opmerking hierbij, namelijk dat u hier zeker over nagedacht zou hebben als u wist dat u deze vragen zou krijgen (CGVS I, p. 18), komt weinig spontaan over. Op basis van al deze elementen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bezoeken aan een huiskerk in Iran.

Nu er aan uw bekering en bezoeken aan de huiskerk in Iran geen geloof gehecht kan worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de inval in de huiskerk, uw arrestatie en de daaruit volgende vervolging.

Dit wordt verder bevestigd door uw ontoereikende verklaringen over de door u en door uw familieleden ondergane vervolging. Er moet vastgesteld worden dat u verbazend weinig weet over de stappen die de autoriteiten namen na uw vertrek, niettegenstaande u nog regelmatig contact hebt met verschillende familieleden en een vriend in Iran (CGVS I, p. 5-6). U verklaart dat er convocaties gestuurd werden naar u, maar u weet niet hoeveel. Er zou al een proces of hoorzitting geweest zijn in 2020, maar u kent het resultaat daarvan niet. U verklaart voorts dat uw ouders een advocaat zochten, maar dat u niet weet dat zij daarvoor

deden en dat geen enkele advocaat uw zaak wil aannemen, maar dat u niet weet waarom (CGVS I, p. 6, 7). Hoewel u uw ouders naar nieuws vraagt, zeggen zij dat er niets is, enkel dat het beter is om niet in Iran te zijn (CGVS I, p. 6). Van de borg die uw ouders betaald zouden hebben om u uit de gevangenis te krijgen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), legde u geen begin van bewijs neer.

Ter staving van uw gerechtelijke problemen in Iran legt u twee convocatiebrieven en enkele sms'en van het online gerechtelijk portaal Adliran neer. Vooreerst moet er opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

De convocatiebrieven zijn voorts slechts foto's/kopieën zijn met onleesbare stempels en logo's waardoor de authenticiteit van deze documenten niet nagegaan kan worden. Uw broer zou over de originelen beschikken, maar kan die volgens u enkel aan u bezorgen door ze met een vertrouwenspersoon mee te geven, wat een bedenkelijke uitleg is. De originelen met de post opsturen heeft hij nooit geprobeerd (CGVS I, p. 8). Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Iraanse documenten vatbaar zijn voor fraude (blauwe map, stuk 3). Gesteld dat deze brieven authentiek zijn, vermogen zij niet de door u aangehaalde feiten te staven. Uit de vertaling van de eerste brief gedateerd op 18/9/1398 of 9 december 2019 blijkt dat u ontboden wordt op het kantoor van de inlichtingendienst en niets meer. De tweede brief gedateerd op 17/10/1398 of 7 januari 2020 ontbiedt u een tweede maal en verwijst daarbij naar uw werkplaats en functie als technisch tekenaar. Verder kan er gelezen worden dat men van u uitleg verwacht omdat u afwezig was op uw plaats van dienst. Niets linkt deze brieven aan uw beweerde arrestatie vanwege uw aanwezigheid in een huiskerk. Dat u beschuldigd zou zijn van spionage en vechten tegen de islam (CGVS I, p. 8), kan hier geenszins uit afgeleid worden. Voorts blijkt u amper op de hoogte te zijn van de inhoud van deze brieven. U verklaart namelijk dat u opgeroepen werd naar een plaats die u niet kent, dat u het adres niet kan zeggen en dat u niet weet wanneer u moest gaan (CGVS I, p. 12). Nochtans wordt in beide brieven duidelijk een datum en uur vermeld en staat er geschreven dat u op uw werkplaats verwacht werd.

Wat betreft de notificaties van Adliran in de vorm van sms-berichten moet er vooreerst opgemerkt worden dat dergelijke berichten aan manipulatie en inscenering onderhevig zijn. Gesteld dat deze berichten authentiek zijn, moet het volgende opgemerkt worden. Uit de vertaling hiervan blijkt dat hier gaat om notificaties dat er documenten voor u verschenen zijn van de Dispute Resolution Council op het online portaal Adliran. Dit rechtsorgaan is bevoegd voor financiële transacties van roerende goederen, erfpacht, erfenissen, en familiedisputen rond de bruidsschat en alimentatie (blauwe map, stuk 4). Bekeringszaken worden echter als een zaak van nationale veiligheid beschouwd waardoor ze behandeld worden door revolutionaire rechtbanken (blauwe map, stuk 5). Dat u verwikkeld ben in een zaak met de Dispute Resolution Council heeft dan ook geen enkele bewijskracht wat betreft uw bekering of bezoeken aan een huiskerk. Volgens u zouden deze notificaties betekenen dat er een verdict naar u gestuurd werd (CGVS I, p. 12). De documenten waar deze notificaties naar verwijzen, legt u echter niet neer. U stelt dat de sms'en naar de telefoon van uw moeder gestuurd werden omdat zij garant stond voor u en uw telefoon verzegeld is. In dit opzicht is het dan wel erg vreemd dat zij niet zou kunnen inloggen in het systeem (CGVS I, p. 12). Iedereen die over uw gebruikersnaam en paswoord beschikt kan immers inloggen in uw account en de nodige documenten afprinten. Het feit dat u notificaties krijgt waarin uw naam vermeld wordt, wijst erop dat u reeds in Adliran geregistreerd bent (blauwe map, stuk 6).

Vervolgens moet er vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen in verband met uw paspoort aflegt. Voor de DVZ verklaarde u immers dat uw paspoort voor uw vertrek uit Iran door de autoriteiten afgenomen was (verklaring DVZ, p. 10), terwijl u in uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat u uw paspoort bij uw broer liet omdat u reisde via een smokkelaar en het niet nodig had (CGVS I, p. 11). Ondanks het feit dat u nog in contact staat met uw broer, die uw paspoort heeft, legt u slechts een gedeeltelijke kopie van uw paspoort neer. U verklaart dat enkel een betrouwbaar persoon uw paspoort naar België kan brengen, wat nog geen uitleg is voor het niet neerleggen van de overige pagina's van uw paspoort (CGVS I, p. 11). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort en –gelet ook op de aanwezigheid van DHL in Iran – een bedenkelijke reden geeft waarom u het niet kan voorleggen, wijst erop dat u bepaalde zaken zoals uitreisstempels bewust achterhoudt. Er moet bovendien gewezen worden op uw verklaring voor de DVZ, waar u antwoordde dat u in Bosnië een smokkelaar regelde op de vraag wie uw reis organiseerde (verklaring DVZ, p. 14). Hieruit kan afgeleid worden dat u tot aan Bosnië uw reis zelf organiseerde, wat er op wijst dat u Iran verliet op legale wijze en wat niet compatibel is met de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten.

Al deze vaststellingen nopen tot de conclusie dat u bepaalde zaken probeert achter te houden.

Wat betreft de feiten met betrekking tot uw familie na uw vertrek uit Iran kan u evenmin overtuigen. U verklaart dat Sepah of Ettela'at – slechts een veronderstelling van u – na uw vertrek "veel" naar het huis van uw ouders gingen. Dit weet u ondanks het feit dat zij u niets willen zeggen, ook al vraagt u ernaar. Zij zeggen immers dat niemand belde en niemand kwam om u niet verdrietig te maken (CGVS I, p. 8). Voorts hebt u geen idee van hoe vaak de autoriteiten uw ouders bezoeken (CGVS I, p. 8), noch wanneer het eerste van deze bezoeken, noch wanneer het laatste van deze bezoeken plaatsvond. Evenmin weet u wat er gebeurt bij deze bezoeken, behalve dat men aan uw ouders vroeg welke opvoeding zij u gegeven hadden toen ze u kwamen arresteren. Vrij gevraagd wat u nog meer weet over deze bezoeken kan u helemaal niets zeggen (CGVS I, p. 9). U verklaart dat uw ouders vanwege deze bezoeken van de autoriteiten van Shahr Qods naar Gilvan in de provincie Zanjan verhuisden (CGVS I, p. 5, 9), maar wanneer dit was, weet u niet. Het is weinig

aannemelijk dat uw ouders u niet zouden informeren over het gebeurde terwijl ze op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming en deze informatie belangrijk is voor uw verzoek. Dat zij u niet verdrietig willen maken, kan niet overtuigen (CGVS I, p. 9). Ook mag er van u als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat u als het mogelijke doet om u zo goed mogelijk te informeren hierover. Dat u geen oude herinneringen wil bovenhalen (CGVS I, p. 9) kan uw houding niet vergoelijken. U zou meerdere keren met uw maternale oom gesproken hebben die zei dat hij geen nieuws had en een andere manier om u te informeren kwam niet in u op (CGVS I, p. 8). Opnieuw geconfronteerd hiermee in uw tweede onderhoud zegt u louter dat u uw broer bij elk contact vraagt of er nieuws is, waarop hij antwoordt dat er niets gebeurd is (CGVS II, p. 2). Op basis van deze vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de bezoeken van de autoriteiten aan uw ouders.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is en dat u naar eigen zeggen een week na uw aankomst in België reeds een kerk bezoekt (CGVS I, p. 18) – volgens de getuigbrief van de priester van de Iraanse kerk van Brussel was dit reeds op 24 april 2022 of 3 dagen na uw aankomst – toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u zich sindsdien liet dopen, waarvan het doopcertificaat getuigt en wekelijks de kerk bezoekt, zoals in voorgenoemde brief gesteld wordt, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan, aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw politieke activiteiten in België moet er vooreerst opgemerkt worden dat u nooit politiek actief was in Iran (CGVS I, p. 9), waardoor uw activisme in België bij voorbaat opportunistisch overkomt. U verklaart dat u in 2022 een tiental keer aan manifestaties en samenkomsten deelnam (CGVS I, p. 9). Dat u in 2023 minder politiek actief was vanwege de afstand van uw opvangcentrum relateert verder uw politieke betrokkenheid. U omschrijft zich als sympathisant van de monarchisten maar bent geen lid van een politieke partij (CGVS I, p. 9). Naast uw deelname aan deze manifestaties had u naar eigen zeggen geen politieke activiteiten. Vijf of zes keer stond u mee in voor de beveiliging als reactie op een oproep in de telegramgroep, voor de rest bleef uw rol beperkt tot die van een gewone deelnemer en sprak u nooit met de media (CGVS I, p. 10). Eenmaal nam u deel aan een protestactie voor de Iraanse ambassade. Hieromtrent verklaart u dat u daar gewoon stond en zelf niet in staat was om slogans te roepen, in tegenstelling tot de andere 50 tot 60 deelnemers. Of er media aanwezig was weet u niet, omdat u daar geen aandacht voor had (CGVS I, p. 15). U legt 3 videofragmenten (en screenshots daarvan) neer van u tijdens een protestactie aan Brussel-Centraal die op Iran International verschenen. Naar eigen zeggen was u slechts een seconde zichtbaar en was u niet aan het woord (CGVS I, p. 11), wat ook zo blijkt bij het bekijken van de videofragmenten. Daarnaast plaatste u twee filmpjes op uw Instagramaccount – die op het moment van schrijven 430 volgers telt – waarin u spreekt in de Europese wijk in Brussel (blauwe map, stuk 7). Het feit dat u deze twee speeches zelf niet opwierp wanneer er gevraagd werd naar uw politieke activiteiten in België (CGVS I, p. 10) en hier zelf niets van neerlegt, zet verdere vraagtekens bij uw persoonlijke betrokkenheid. Het gaat hier om twee verschillende gelegenheden. Op vraag van de organisator van de manifestatie las u een tekst voor die u zelf niet schreef. U verklaart dat u bij de eerste gelegenheid een minuut lang spreekte en dat er 50 tot 70 deelnemers aanwezig waren (CGVS I, p. 14). Deze filmpjes trof u aan in een Telegramgroep en hoewel er bij de eerste gelegenheid volgens u een journalist van Iran International aanwezig was, weet u niet of u in de media verscheen (CGVS I, p. 14). Bij de tweede gelegenheid duurde uw speech minder dan een minuut en waren er geen media aanwezig (CGVS I, p. 15). Nergens blijkt uit dat dusdanig in de kijker liep tijdens de verschillende manifestatie waaraan u deelnam. De bijkomende foto's die u op 23 september 2024 neerlegde – 2 foto's van (vermoedelijk) een actie in de buurt van de ambassade, een foto van een actie op de Kunstberg in Brussel, een foto van een actie waarop u niet te zien bent – kunnen dit beeld niet wijzigen. Op basis van voorgaande vaststellingen kan dan ook worden gesteld dat u geen politiek profiel kan worden toegeschreven, noch een voortrekkersrol opnam gedurende uw politieke activiteiten België. Gezien uw beperkte politieke betrokkenheid en de onoprechtheid van uw bekering mag er van u verwacht worden dat u alle politieke en religieuze inhoud op uw sociale media verwijdt in geval van een terugkeer naar Iran. U toont bovendien op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (https://www.cgvs.be/sites/default/files/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De kopieën van uw melli-kaart en shenasnameh zijn slechts een indicatie van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Uw opleiding en werk, waarvan een opleidingsattest en een overzicht van uw werkuren getuigen, staan evenmin ter discussie. Uw paspoort, de notificatiebrieven van Adliran, de convocatiebrieven, uw doopattest, uw getuigenis van de Iraanse Kerk van Brussel, de foto van een bijeenkomst in voorgenoemde kerk, de video's en screenshots van Iran International, de foto's van uw politieke activiteiten en het attest van uw psychotherapeut werden hierboven reeds besproken. Uw VDAB-contract houdt geen verband met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing wordt desbetreffend het volgende gemotiveerd: *“Uit het attest van uw psychotherapeut d.d. 28 december 2023 blijkt dat u leed aan slapeloosheid, angst, invasieve gedachten en constante onrust, wat verlicht werd door therapeutische onderhouden. Verder wees zij erop dat u er nood aan heeft om u in uw moedertaal uit te drukken.*

Tijdens beide onderhouden werd er een tolk Farsi voorzien. Aan het begin van uw eerste onderhoud zei u dat u stress had, waarop de protection officer vroeg wat hij kon doen om het onderhoud comfortabel te maken, waarop u zei dat het oké was (CGVS I, p. 1). Op het einde van uw eerste onderhoud, merkte u op dat u nog steeds stress had omdat er geen dokter bij u was (CGVS I, p. 23). Gevraagd naar aanpassingen die de protection officer zou kunnen doen in uw volgende onderhoud, zei u louter dat u het gewoon was dat uw dokter niet bij u was en dat het dus oké was (CGVS I, p. 23). Aan het begin van uw tweede onderhoud verklaarde u dat u weliswaar stress had, maar nog steeds in staat was om het onderhoud te hebben. Er werd u benadrukt dat u problemen steeds moest melden (CGGS II, p. 2). Er moet opgemerkt worden dat een zekere mate van stress inherent is aan het persoonlijk onderhoud. Op geen enkel moment maakte u gewag van ongemakken en beide onderhouden verliepen zonder problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

2.2.5. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielerelaas. De asieliinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekende partij de Iraanse autoriteiten vanwege haar bekering tot het christendom (notities CGVS d.d. 17/01/2024, p. 15-16).

2.2.7. De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas en de bekering in Iran. In het bijzonder wordt hieromtrent door verwerende partij gemotiveerd dat:

(A) verzoekende partij niet overtuigt wat betreft de omstandigheden waarin zij met het christendom kennismaatte, nu (i) zij geen aannemelijke en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin haar vriendin G. haar een bijbel overhandigde, (ii) zij bij haar eerste persoonlijk onderhoud met geen woord repte over het telefoontje van haar naar G. na het uitpakken van de bijbel bij haar thuis en dit pas aanhaalt tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, (iii) zij slecht geïnformeerd is over de bekering van G. en (iv) het allerm minst geloofwaardig is dat zij haar grootmoeder, na haar eenmalig bezoek aan de Sarkissian kerk, zou aansporen om opnieuw te gaan en anderen mee te nemen, nu deze kerk een Armeense kerk is en deze kerken niet evangeliseren of bekeerlingen toelaten tot hun erediensten en actief gemonitord en gecontroleerd worden door de autoriteiten;

(B) zij ook over de huiskerk onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt, nu (i) het niet plausibel is dat zij reeds een week na het krijgen van een bijbel en een dag na de introductie tot het christendom door G. al naar een huiskerk ging en zij hierbij zelfs niet wist dat zij naar een huiskerk ging, (ii) deze gang van zaken bovendien in tegenstrijd is met haar bewering bij de DVZ waar zij verklaarde dat zij zich bekeerde drie maanden nadat G. haar sprak en pas dan wekelijks naar religieuze vieringen ging, (iii) de houding van de huiskerk ten aanzien van het toelaten van nieuwe mensen, waarbij men mensen toeliet die maar pas tot het christendom geïntroduceerd waren, nog niet overtuigd waren en gewoon de sfeer kwamen opsnuiven, alsook de organisatie van de huiskerk op een vaste weekday en vaste locatie in een ruimte ingericht met foto's van Jezus en bijbels, gezien de context waarin huiskerken opereren erg laks en roekeloos is en allesbehalve aannemelijk is;

(C) zij ontoereikende verklaringen aflegt over de door haar en door haar familieleden ondergane vervolging en meer bepaald verbazend weinig weet over de stappen die de autoriteiten namen na haar vertrek, niettegenstaande zij nog regelmatig contact heeft met verschillende familieleden en een vriend in Iran;

(D) aan de bijgebrachte documenten ter staving van haar asielrelaas, zijnde twee convocatiebrieven en enkele sms'en van het online gerechtelijk portaal Adliran, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend nu (i) documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is, (ii) wat betreft de convocatiebrieven (a) deze stukken slechts foto's/kopieën zijn met onleesbare stempels en logo's waardoor de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden, (b) Iraanse documenten vatbaar zijn voor fraude, (c) de stukken hoe dan ook niet vermogen de door haar aangehaalde feiten te staven nu de eerste brief haar louter ontbiedt op het kantoor van de inlichtingendienst, niets meer, en de tweede brief haar een tweede maal ontbiedt, daarbij naar haar werkplaats en functie als technisch tekenaar verwijst en aangeeft dat een uitleg verwacht wordt omdat zij afwezig was op haar plaats van dienst, zonder dat enige link wordt gemaakt met de door haar beweerde arrestatie vanwege haar aanwezigheid in een huiskerk noch van het feit dat zij beschuldigd zou zijn van spionage en vechten tegen de islam, en (d) zij amper op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van deze brieven, en (iii) wat betreft de notificaties van Adliran in de vorm van sms-berichten, (a) dergelijke berichten aan manipulatie en inscenering onderhevig zijn, (b) deze notificaties hoe dan ook geen enkele bewijskracht hebben wat betreft haar bekering of bezoeken aan een huiskerk, nu deze aangeven dat er documenten voor haar verschenen zijn van de *Dispute Resolution Council*, hetgeen een rechtsorgaan is bevoegd voor financiële transacties van roerende goederen, erfpacht, erfenissen, en familiedisputen rond de bruidsschat en alimentatie, terwijl bekeringszaken als een zaak van nationale veiligheid beschouwd worden waardoor ze behandeld worden door revolutionaire rechtbanken, (c) zij de documenten waarnaar deze notificaties verwijzen niet neerlegt en niet overtuigt waar zij stelt dat haar moeder niet zou kunnen inloggen in het systeem, waardoor zij haar bewering dat deze notificaties betekenen dat er een verdict naar haar werd gestuurd niet hard maakt;

(E) haar tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en op het CGVS over haar paspoort en het feit dat zij slechts een gedeeltelijke kopie van haar paspoort neerlegt ondanks het feit dat zij nog in contact staat met haar broer waarbij zij volgens haar verklaringen op het CGVS haar paspoort achterliet, erop wijzen dat zij bepaalde zaken zoals uitreisstempels bewust achterhoudt, temeer nu zij bij de DVZ tevens aangaf dat zij pas in Bosnië een smokkelaar regelde waaruit afgeleid kan worden dat zij tot aan Bosnië haar reis zelf organiseerde wat erop wijst dat zij Iran verliet op legale wijze; en,

(F) zij ten slotte evenmin overtuigt wat betreft de feiten met betrekking tot haar familie na haar vertrek uit Iran.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Vooreerst biedt verzoekende partij met haar loutere verwijzing naar informatie blijkens dewelke de meeste Iraanse moslims die zich in Iran bekeren aan het christendom worden voorgesteld via familie of vrienden, geenszins een afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de omstandigheden waarin zij in contact kwam met het christendom. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij *“geen rekening (houdt) met de realiteit van interpersoonlijke relaties en het belang van vertrouwen in een repressieve omgeving”* en dat *“(i)n kleine, vertrouwelijke kringen (...) dergelijke gebaren vaak beschouwd (worden) als een voorzichtige en discrete manier om iemand in contact te brengen met het christendom”*, doch de Raad benadrukt dat verzoekende partij verklaarde dat haar vriendin G. haar de bijbel gaf in een café, *i.e.* een publieke plaats, en *nota bene* tijdens een verjaardagsfeestje, wat allerminst als een voorzichtige en discrete manier kan worden beschouwd om verzoekende partij te introduceren tot het christendom. Het loutere gegeven dat de bijbel als een cadeautje was ingepakt, doet hieraan geen afbreuk. Immers bestaat nog steeds het risico dat de inhoud van

het cadeau ontdekt zou worden door de andere aanwezigen in het café, met alle gevolgen van dien. Binnen de Iraanse context is het dan ook geenszins plausibel dat G. haar de (ingepakte) bijbel zou overhandigen tijdens een publieke bijeenkomst.

Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat zij reeds een week na het krijgen van een bijbel en een dag na de introductie tot het christendom door G. naar een huiskerk ging, stelt verzoekende partij dat deze feiten reeds dateren uit 2017 en 2018 waardoor zij zich niet precies herinnert hoeveel tijd er verstreek tussen het krijgen van de bijbel en haar eerste huiskerkbezoek en slechts een schatting gaf. De Raad bemerkt evenwel dat dit kerngebeurtenissen betreffen in haar relaas over haar bekering in Iran, waardoor in alle redelijkheid van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij over deze gebeurtenissen ook na enig verloop van tijd nog gedetailleerde en eenduidige verklaringen kan afleggen. Van dergelijke gebeurtenissen die een determinerende invloed hadden op haar verdere leven kan immers aangenomen worden dat deze in haar geheugen gegrift staan zodat zij bij machte zou moeten zijn op een eenduidige wijze aan te geven hoeveel tijd er verstreek tussen enerzijds het krijgen van de bijbel en haar introductie tot het christendom en anderzijds haar eerste huiskerkbezoek. Door *post factum* te stellen dat het slechts een schatting betrof, doet zij dan ook geenszins afbreuk aan het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing in dit verband opgemerkt dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat zij zich bekeerde drie maanden nadat G. haar sprak en pas dan wekelijks naar religieuze vieringen ging. Dergelijk flagrante tegenstrijdigheid kan allerminst worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds de feiten. Waar verzoekende partij ten slotte nog opwerpt dat *“hij snel handelt wanneer iets hem raakt”* en dat *“zijn behoefte aan geloof diepgaand werd gevoed door zijn ontdekking van het christendom”*, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij bij haar eerste huiskerkbezoek niet eens wist dat zij naar een huiskerk ging waardoor deze uitleg bezwaarlijk het korte tijdsbestek tussen het moment waarop G. haar introduceerde tot het christendom en het moment waarop G. haar meenam naar een huiskerk kan verklaren.

Inzake haar verklaring dat zij geschokt en bang was om de bijbel te openen, hetgeen volgens verwerende partij niet strookt met het feit dat zij daarvoor heel vaak met G. over religies waaronder het christendom praatte, dat G. daarbij uitlegde hoe het christendom anders was dan andere religies en dat verzoekende partij zelf dit onderwerp aansneed, oppert verzoekende partij dat deze angst volkomen begrijpelijk is in de Iraanse context waar het bezit van een bijbel of interesse in het christendom riskant is, doch dat deze angst kan samengaan met een intellectuele en spirituele nieuwsgierigheid. De Raad acht het evenwel uiterst bevreemdend in het licht van haar bewering reeds eerder vaak gesprekken te hebben gevoerd met G. over religies waaronder het christendom en waarbij zij ook zelf dit onderwerp aansneed, dat zij geschokt en angstig zou hebben gereageerd bij het uitpakken van de bijbel en hierna zelfs aan G. zou hebben gevraagd welk boek zij haar had gegeven. Bovendien wordt in dit verband in de bestreden beslissing ook gewezen op een tegenstrijdigheid in haar verklaringen, nu zij elders immers stelde dat G. pas na het geven van de bijbel over het christendom en Jezus begon te vertellen. Deze tegenstrijdigheid wordt door verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd of verklaard.

Waar verzoekende partij het feit dat zij de bijbel een week nadat zij die kreeg uit angst meenam naar het café tracht te kaderen in *“een context van spirituele zoektocht en diepgaande vragen”*, stellende dat zij de behoefte had om haar twijfels en angsten rechtstreeks met G. te bespreken, bemerkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat het echter geen steek houdt dat verzoekende partij zich met een bijbel zou vertonen in het café indien zij werkelijk angst had in verband met de bijbel en/of het christendom, laat staan dat zij en G. vervolgens de bijbel zouden bespreken in het café. Ook indien verzoekende partij tal van vragen zou hebben gehad voor G. na het krijgen van de bijbel, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd en dergelijke zaken niet in het openbaar zou bespreken. Dat zij hierbij bovendien het risico neemt om de bijbel opnieuw naar het café mee te nemen, tart iedere verbeelding.

Voorts poogt verzoekende partij het gegeven dat zij pas in de huiskerk zou hebben beseft dat G. christen was te verklaren met de uitleg dat *“(het) (i)n een context van zware repressie (...) gebruikelijk (is) dat christelijke bekeerlingen in Iran hun geloof niet openlijk delen, zelfs niet met goede vrienden”*. Evenwel acht de Raad het in het licht van de door haar beschreven omstandigheden – zij gaf aan dat zij en haar vriendin G. reeds vaak hadden gesproken over religies waaronder het christendom, dat haar vriendin G. hierbij zou hebben uitgelegd hoe het christendom anders was dan de andere religies en dat haar vriendin G. haar een bijbel had gegeven – het geenszins plausibel is dat verzoekende partij pas bij haar huiskerkbezoek beseft zou hebben dat G. christen was.

Aangaande het gegeven dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud geen melding maakte van het telefoontje van haar naar G. na het uitpakken van de bijbel bij haar thuis, voert verzoekende partij aan dat deze omissie verklaard kan worden *“door de emotionele stress die gepaard gaat met deze gesprekken en door een focus op gebeurtenissen die als prioritair werden beschouwd in zijn eerste verhaal”*. De Raad wijst

er evenwel op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. *In casu* dient te worden onderstreept dat haar kennismaking met het christendom en de hiernavolgende bekering tot deze religie de kern uitmaken van haar asielrelaas, waardoor van haar verwacht mag worden dat zij eenduidige en consistente verklaringen zou afleggen omtrent de belangrijke gebeurtenissen die hiermee verband houden. De vaststelling dat zij evenwel tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud nergens aanhaalde dat zij na het uitpakken van de bijbel G. zou hebben opgebeld, terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud wel gewag maakte van een dergelijk telefoontje, ondergraaft dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van haar relaas.

Wat betreft voorts de werkwijze en organisatie van haar huiskerk, die verwerende partij erg laks en roekeloos acht, oppert verzoekende partij dat huiskerken in Iran niet volgens uniforme standaarden opereren en dat sommige gemeenschappen, met name die geleid door *"empathische of onervaren leiders"*, ondanks de vereiste voorzichtigheid *"een open en minder strikte benadering (hanteren) om nieuwe leden op te nemen"*. De Raad bemerkt evenwel dat gelet op de Iraanse context aangenomen kan worden dat ook minder ervaren leiders zouden beseffen dat het organiseren van huiskerken niet zonder gevaar is, waardoor ook zij in de mate van het mogelijke de risico's verbonden aan een dergelijke huiskerk zouden trachten te minimaliseren. De door verzoekende partij omschreven gang van zaken, waarbij nog maar pas tot het christendom geïntroduceerde mensen die nog niet overtuigd waren toegelaten werden en de huiskerk plaatsvond op een vaste weekdag en vaste locatie in een ruimte ingericht met foto's van Jezus en bijbels, geeft evenwel blijk van een uiterst lakse en roekeloze gang van zaken die gezien de context waarin huiskerken in Iran opereren geheel onaannemelijk is.

Verder betreurt verzoekende partij dat zij tijdens haar persoonlijke onderhouden niet geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen, doch de Raad wijst desbetreffend op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven."*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken."*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen."

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder "relevant element", kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet."

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu*, zo blijkt uit wat voorafgaat, niet overtuigt.

Verzoekende partij doet evenmin *in concreto* afbreuk aan de vaststelling dat de door haar bijgebrachte convocatiebrieven en notificaties van het online gerechtelijk portaal Adliran niet van aard zijn de door haar beweerde bekering en haar problemen wegens het bijwonen van een huiskerk te staven. Zij voert aan dat het feit dat de documenten niet expliciet verwijzen naar haar bekering of de spionagebeschuldigingen ten aanzien van haar kadert in de strategie van de Iraanse autoriteiten om hun werkelijke motieven, met name religieuze vervolging, niet aan het licht te brengen, waarmee zij echter louter bevestigt dat in de documenten niet verwezen wordt naar haar bekering en problemen omwille van het frequenteren van een huiskerk en aldus haar verklaringen dienaangaande niet kunnen staven. Voorts wijst verzoekende partij nog op de moeilijkheden waarmee bekeerlingen geconfronteerd kunnen worden bij het verkrijgen en overdragen van authentieke documenten die hun asielrelaas kunnen staven, gelet op de context van strikte controle en de risico's die gepaard gaan met het versturen van dergelijke documenten per post of via elektronische post, doch dergelijk algemeen betoog volstaat niet om te vergoelijken dat zelfs niet getracht werd de originele

convocaties, die zich bevinden bij haar broer in Iran waarmee zij nog contact heeft, per post op te sturen (notities CGVS d.d. 17/01/2024, p. 6 en 8). De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529).

Omtrent de bevindingen inzake haar paspoort, oppert verzoekende partij vooreerst nooit te hebben verklaard dat haar paspoort ingehouden werd door de Iraanse autoriteiten en daarentegen steeds te hebben verklaard dat zij haar paspoort achterliet bij haar broer. Zij meent dat er desbetreffend sprake is van een vertaalfout door de tolk tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer haar verduidelijking gevraagd wordt inzake het ontbreken van haar paspoort, expliciet verklaarde dat haar paspoort door de Iraanse autoriteiten was afgenomen voor haar vertrek (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, 'verklaring DVZ', vraag 26). De bewering van verzoekende partij dat haar verklaringen desbetreffend verkeerd werden vertaald, kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van het interview duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenissen van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar haar daarnaast verweten wordt slechts een gedeeltelijke kopie van haar paspoort te hebben neergelegd, wijst verzoekende partij op de risico's voor haar familie indien zij zouden proberen dergelijke documenten naar Europa te sturen. Deze uitleg verklaart evenwel niet waarom verzoekende partij slechts een gedeeltelijke kopie bijbrengt in plaats van een kopie van haar volledige paspoort. Dient hierbij te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf erkende dat het voor haar broer wel mogelijk is om foto's van identiteitsdocumenten aan haar over te maken (notities CGVS d.d. 17/01/2024, p. 11). De vaststelling dat verzoekende partij tot op heden nalaat (een kopie van) de overige pagina's van haar paspoort neer te leggen, duidt er dan ook wel degelijk op dat zij bepaalde zaken zoals uitreisstempels bewust achterhoudt.

Tot slot doet zij ook met haar loutere bemerking dat zij haar paspoort bij haar broer zou hebben achtergelaten omdat mensensmokkelaars vaak de voorkeur geven aan routes waarbij het gebruik van een paspoort beperkt of zelfs overbodig is geenszins *in concreto* afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar paspoort. Dient in dit verband bovendien te worden opgemerkt dat, zoals ook vastgesteld in de bestreden beslissing, haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de organisatie van haar reis erop wijzen dat zij Iran op legale wijze verliet – zonder de hulp van een mensensmokkelaar en in het bezit van haar paspoort – nu zij aldaar op de vraag wie haar reis organiseerde antwoordde dat zij in Bosnië een smokkelaar regelde (verklaring DVZ, vraag 41), waaruit afgeleid kan worden dat zij tot aan Bosnië-Herzegovina haar reis zelf organiseerde.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de motivering in de bestreden beslissing dat zij evenmin overtuigt wat betreft de door haar en door haar familieleden ondergane vervolging en wat betreft de feiten met betrekking tot haar familie na haar vertrek uit Iran met concrete argumenten te weerleggen. Desbetreffende motieven blijven derhalve eveneens onverminderd overeind.

2.2.8. Wat betreft nog haar religieuze en politieke activiteiten in België, treedt de Raad verwerende partij voorts bij waar deze vaststelt dat deze uiterst opportunistisch overkomen en dat verzoekende partij evenmin aantoon omwille hiervan een risico te lopen bij terugkeer naar Iran.

Inzake haar religieuze activiteiten in België worden in de bestreden beslissing immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Dat er aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is en dat u naar eigen zeggen een week na uw aankomst in België reeds een kerk bezoekt (CGVS I, p. 18) – volgens de getuigbrief van de priester van de Iraanse kerk van Brussel was dit reeds op 24 april 2022 of 3 dagen na uw aankomst – toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u zich sindsdien liet dopen, waarvan het doopcertificaat getuigt en wekelijks de kerk bezoekt, zoals in voorgenoemde brief gesteld wordt, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan, aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.”*

Aangaande haar politieke activiteiten in België wordt voorts dienstig op het volgende gewezen: *“Wat betreft uw politieke activiteiten in België moet er vooreerst opgemerkt worden dat u nooit politiek actief was in Iran (CGVS I, p. 9), waardoor uw activisme in België bij voorbaat opportunistisch overkomt. U verklaart dat u in 2022 een tiental keer aan manifestaties en samenkomsten deelnam (CGVS I, p. 9). Dat u in 2023 minder politiek actief was vanwege de afstand van uw opvangcentrum relateert verder uw politieke betrokkenheid. U omschrijft zich als sympathisant van de monarchisten maar bent geen lid van een politieke partij (CGVS I, p. 9). Naast uw deelname aan deze manifestaties had u naar eigen zeggen geen politieke activiteiten. Vijf of zes keer stond u mee in voor de beveiliging als reactie op een oproep in de telegramgroep, voor de rest bleef uw rol beperkt tot die van een gewone deelnemer en sprak u nooit met de media (CGVS I, p. 10). Eenmaal nam u deel aan een protestactie voor de Iraanse ambassade. Hieromtrent verklaart u dat u daar gewoon stond en zelf niet in staat was om slogans te roepen, in tegenstelling tot de andere 50 tot 60 deelnemers. Of er media aanwezig was weet u niet, omdat u daar geen aandacht voor had (CGVS I, p. 15). U legt 3 videofragmenten (en screenshots daarvan) neer van u tijdens een protestactie aan Brussel-Centraal die op Iran International verschenen. Naar eigen zeggen was u slechts een seconde zichtbaar en was u niet aan het woord (CGVS I, p. 11), wat ook zo blijkt bij het bekijken van de videofragmenten. Daarnaast plaatste u twee filmpjes op uw Instagramaccount – die op het moment van schrijven 430 volgers telt – waarin u spreekt in de Europese wijk in Brussel (blauwe map, stuk 7). Het feit dat u deze twee speeches zelf niet opwierp wanneer er gevraagd werd naar uw politieke activiteiten in België (CGVS I, p. 10) en hier zelf niets van neerlegt, zet verdere vraagtekens bij uw persoonlijke betrokkenheid. Het gaat hier om twee verschillende gelegenheden. Op vraag van de organisator van de manifestatie las u een tekst voor die u zelf niet schreef. U verklaart dat u bij de eerste gelegenheid een minuut lang speechte en dat er 50 tot 70 deelnemers aanwezig waren (CGVS I, p. 14). Deze filmpjes trof u aan in een Telegramgroep en hoewel er bij de eerste gelegenheid volgens u een journalist van Iran International aanwezig was, weet u niet of u in de media verscheen (CGVS I, p. 14). Bij de tweede gelegenheid duurde uw speech minder dan een minuut en waren er geen media aanwezig (CGVS I, p. 15). Nergens blijkt uit dat dusdanig in de kijker liep tijdens de verschillende manifestatie waaraan u deelnam. De bijkomende foto's die u op 23 september 2024 neerlegde – 2 foto's van (vermoedelijk) een actie in de buurt van de ambassade, een foto van een actie op de Kunstberg in Brussel, een foto van een actie waarop u niet te zien bent – kunnen dit beeld niet wijzigen. Op basis van voorgaande vaststellingen kan dan ook worden gesteld dat u geen politiek profiel kan worden toegeschreven, noch een voortrekkersrol opnam gedurende uw politieke activiteiten België. Gezien uw beperkte politieke betrokkenheid en de onoprechtheid van uw bekering mag er van u verwacht worden dat u alle politieke en religieuze inhoud op uw sociale media verwijderd in geval van een terugkeer naar Iran. U toont bovendien op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (https://www.cgvs.be/sites/default/files/_rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.”.*

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht kunnen werpen.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekende partij dat haar religieuze activiteiten in België wel degelijk oprecht zijn en dat *“taalrijke bewijzen van zijn bekering”* werden bijgebracht, doch zonder op enerlei wijze in concreto afbreuk te doen aan de desbetreffend gedane bevindingen in de bestreden beslissing. Waar zij voorts duidt op haar goede kennis van het christendom, merkt de Raad op dat dit op zich evenmin aan toont dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof. Immers kunnen dergelijke zaken worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht voor interesseert. Het loutere feit dat verzoekende partij deze kennis bezit toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel verzoekende partij deze kennis heeft verworven. Ten slotte haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij op haar rechterarm een christelijk kruis heeft laten tatoeëren – waarvan zij bij aanvullende nota van 13 maart 2025 een foto voorlegt – doch dient er door de Raad op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te menen, een dergelijke tatoeage *an sich* evenmin volstaat om de oprechtheid van haar bekering aan te tonen. Aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden bekering in Iran en derhalve evenmin aan haar beweegredenen om in België religieus actief te zijn, dient te worden besloten dat ook deze tatoeage vanuit louter opportunistische overwegingen werd gezet, en dit enkel en alleen om deze te kunnen aanwenden in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Zulks vindt bovendien bevestiging in de opvallende vaststelling dat verzoekende partij, hoewel zij zich reeds jaren geleden zou hebben bekeerd en ondanks dat zulks ten overstaan van verwerende partij niet werd aangevoerd, slechts heden en plotsklaps blijkt te zijn getatoeëerd. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van de door haar beweerde bekering en het bijgevolg opportunistische karakter van haar religieuze activiteiten in België, kan dan ook van verzoekende

partij worden verwacht dat zij de tatoeage in kwestie laat verwijderen en/of dat zij deze bij en na een terugkeer naar Iran wanneer zij zich in het openbaar begeeft zou bedekken.

In verband met de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar politieke activiteiten in België, voert verzoekende partij aan dat uit het loutere gegeven dat zij in Iran niet politiek actief was niet afgeleid kan worden dat haar politieke activiteiten in België opportunistisch zouden zijn. Het feit dat zij in Iran niet politiek actief was kan immers verklaard worden door het repressieve regime aldaar en het feit dat openlijke oppositie er ernstige risico's met zich meebrengt. Haar politieke engagement in België dient dan ook te worden beschouwd als *“een politiek ontwaken, aangewakkerd door de herwonnen vrijheid in België”*, aldus verzoekende partij. De Raad meent evenwel dat uit het feit dat verzoekende partij in Iran nooit politiek actief was maar in België plots wel politieke activiteiten ontwikkelt, en dit omdat er alhier geen risico's aan verbonden zijn, wel degelijk afgeleid kan worden dat haar politieke activiteiten alhier eerder zijn ingegeven door opportunistische redenen dan door een bepaalde politieke overtuiging. Dit geldt des te meer nu haar algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang is, gelet op het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtrelaas en de door haar voorgehouden bekering in Iran.

Verder betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk een risico loopt bij terugkeer omwille van haar religieuze en politieke activiteiten in België. Zij duidt hierbij op de religieuze en politieke inhoud van haar socialemediaprofielen en verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten het internet monitoren en de activiteiten van de diaspora actief in de gaten houden. Tevens merkt zij op dat ook een politieke betrokkenheid van kleinere omvang, zoals actieve deelname aan manifestaties of het publiceren van inhoud op sociale media, de aandacht van de Iraanse autoriteiten kan trekken. Haar politieke activiteiten op sociale media zijn volgens haar voldoende om te worden geïdentificeerd als een tegenstander van het regime, waardoor zij een risico loopt bij terugkeer naar Iran. Bovendien wekt zelfs het enkele feit dat iemand asiel aanvraagt in een ander land argwaan bij de Iraanse autoriteiten, nu dit als een vorm van kritiek op de Iraanse staat wordt beschouwd. De Raad wijst er evenwel op dat uit de door verwerende partij bijgebrachte *“COI Focus”* betreffende *“Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten”* d.d. 10 mei 2023 blijkt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten. Voorts komt uit voormelde COI-Focus van 10 mei 2023 naar voor dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en voorts de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. Overigens betreft het de invloed die een persoon heeft die bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgens niet belangrijk wordt geacht, en is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt (p. 21). Tevens blijkt uit de informatie dat de Iraanse autoriteiten bij het monitoren minder geïnteresseerd zijn in platformen als blogs en Facebook, omdat deze platformen minder gebruikt worden. De geraadpleegde bron acht het *“zeer, zeer, zeer onwaarschijnlijk”* dat een Facebookprofiel buiten Iran met 500 vrienden dat het regime bekritiseert, gemonitord zou worden door de Iraanse autoriteiten (p. 21-22). Wat betreft de deelname aan protesten in het buitenland, blijkt eveneens dat de Iraanse autoriteiten vooral hun aandacht richten op personen met een bepaald profiel (p. 36). Uit de voorliggende informatie komt dan ook duidelijk naar voren dat het personen zijn met een welbepaald profiel en een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Dat ook personen met een laag politiek profiel, die niet eerder onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar Iran, kan uit deze informatie niet worden afgeleid. Evenmin brengt verzoekende partij concrete informatie bij waaruit zulks blijkt. De Raad onderstreept dat door verzoekende partij, die niet aantoont dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran in het vizier kwam van de Iraanse autoriteiten, geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelname aan manifestaties in België, tijdens dewelke zij slechts een beperkte rol had. Voorts blijkt uit niets dat haar socialemediaprofielen een dermate groot bereik hebben dat er een risico bestaat dat deze reeds in het vizier zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. Uit de screenshots van haar sociale media in het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 7-8) kan zulks althans niet worden afgeleid. *In casu* blijkt dan ook uit niets dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar religieuze en politieke activiteiten in het buitenland, laat staan dat verzoekende partij zou aantonen dat zij omwille hiervan vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran. Gelet op het vastgestelde opportunistische karakter van haar religieuze en politieke activiteiten, kan van verzoekende partij voorts verwacht worden dat zij de religieuze en/of politiek getinte boodschappen van haar socialemediaprofielen wist vooraleer zij naar Iran terugkeert.

Waar verzoekende partij in verband met de risico's voor terugkeerders naar Iran nog verwijst naar informatie omtrent gedwongen terugkeer uit de "COI Focus" betreffende "*Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opwerpt dat het administratief dossier geen objectieve informatie bevat aangaande de problemen die voortvloeien uit een religieuze bekering in Iran en vervolgens informatie citeert uit een internationaal rapport omtrent de situatie in Iran voor bekeerlingen, wijst de Raad er evenwel op dat, gelet op hetgeen voorafgaat, verzoekende partij haar bekering in Iran geenszins aannemelijk maakt, noch aantoonst dat haar religieuze activiteiten in België ingegeven zijn door een oprechte overtuiging. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren en/of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving/de Iraanse autoriteiten. Een dergelijke verwijzing naar informatie van loutere algemene aard volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke. Ten slotte lijkt verzoekende partij met dit betoog bovendien voorbij te gaan aan het feit dat het administratief dossier wel degelijk informatie bevat aangaande de algemene situatie in Iran voor bekeerlingen (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 2 en 5), dat in de bestreden beslissing meermaals gewezen wordt op de risico's voor bekeerlingen in Iran en dat meer bepaald dienaangaande opgemerkt wordt dat haar verklaringen inzake haar bekering in Iran op meerdere punten niet te verenigen vallen met de beschikbare objectieve informatie inzake de risico's voor bekeerlingen in Iran.

2.2.10. De bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen evenmin een ander licht op het voorgaande. De kopieën van haar *melli*-kaart en haar *shenasnameh*, het opleidingsattest en het overzicht van haar werkuren, hebben louter betrekking op elementen die *an sich* niet betwist worden, namelijk haar identiteit, opleiding en werk. Het neergelegde VDAB-contract houdt geen enkel verband met haar asielmotieven. De foto van haar paspoort, de notificatiebrieven van Adliran, de (kopie van de) convocatiebrieven, haar doopattest, de getuigenis van de Iraanse Kerk van Brussel, de foto van een bijeenkomst in voorgenoemde kerk, de video's en screenshots van *Iran Internationale*, de foto's van haar politieke activiteiten en het attest van haar psychotherapeut werden *supra* reeds besproken.

2.2.11. Wat betreft nog de in het verzoekschrift aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonst dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.16., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 januari 2024 en 28 februari 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijfentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT